

Dep. Ociskowy Przepody 27
01.08.2003 JMJ

Ewa Banasik, Andrzej Hayder, Wojciech Kubisa,
Ryszard Walos, Barbara Wencka, Józef Wolnik, Rafal Wolnik
Spółka partnerska Adwokatów i Radców Prawnych

ul. Gliwicka 10
40-079 Katowice

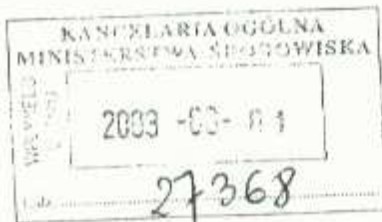
Tel: 48-32/ 253 78 77
48-32/ 781 06 51
48-32/ 781 10 71

Fax: 48-32/ 781 10 70
E-mail: kw@kww.pl

*Przyjęto
Przebieg
o wyznaczenie
opinionu
4.08.03*

Katowice, 23 lipca 2003 r.

I.dz. 1334/03
WJR 99/03

3831

Minister Środowiska
Szanowny Pan Czesław Śleziak

Ministerstwo Środowiska
ul. Wawelska 52/54
00-922 Warszawa

Szanowny Panie Ministrze,

W oparciu o pełnomocnictwo udzielone mi przez „GRODNO II” Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Katowicach, w nawiązaniu do dotychczasowej korespondencji dotyczącej ośrodka wypoczynkowego „Grodno II” w Wolińskim Parku Narodowym, pozwalam sobie przedstawić pod rozagę Pana Ministra następujące aspekty sprawy:

Jak Panu wiadomo, ośrodkiem wypoczynkowym w chwili obecnej zarządza spółka „GRODNO II” Sp. z o.o., założona przez Przedsiębiorstwo Budowlane „Katowice” S.A. (dawniej Przedsiębiorstwo Budowlane Przemysłu Węglowego), będące wieloletnim dzierżawcą terenu w obwodzie ochronnym Wiselka. Znany jest Panu również fakt, iż utworzenie spółki „GRODNO II” stało się przyczyną konfliktu pomiędzy zarządcą ośrodka a władzami Wolińskiego Parku Narodowego, co w chwili obecnej doprowadziło do złożenia przez WPN wniosku do sądu o rozwiązanie spółki „GRODNO II”. Abstrahując od faktu, iż podłoże tego konfliktu jest dla mojego mocodawcy niezrozumiałe, sprawa wymaga ostatecznego rozstrzygnięcia – co z całym prawdopodobieństwem wymagać będzie interwencji i decyzji ze strony Pana Ministra.

Znana jest mi okoliczność, iż dokonywanie ustaleń w przedmiocie dalszego losu ośrodka „Grodno II” Ministerstwo uzależniło od wyniku wspomnianego wyżej postępowania w przedmiocie rozwiązania spółki „GRODNO II” (takie stanowisko przedstawił przedstawiciel Ministra Środowiska w piśmie z dnia 17 lutego 2003 r.). Pozwalam sobie jednakże wyrazić pogląd, iż podjęcie dyskusji o sytuacji ośrodka, dzierżawcy gruntu oraz reprezentowanej przeze mnie spółki jest możliwe, a nawet bardzo wskazane, niezależnie od efektów postępowania sądowego. Dojście bowiem do porozumienia przez wszystkie zainteresowane strony pozwoli wyeliminować niepotrzebny spór sądowy. Z drugiej strony mam głębokie przekonanie, iż ewentualne orzeczenie sądu nie będzie stanowić efektywnego i całościowego rozstrzygnięcia problemu – jeżeli bowiem orzeczenie będzie korzystne dla „GRODNO II”, wówczas sprawa znajdzie się w punkcie wyjścia, natomiast w przypadku przeciwnym zaistnieje konieczność dokonania rozliczeń związanych z zakończeniem

działania spółki na terenie ośrodka, gdzie znajdują się nakłady poczynione przez samą spółkę oraz PB „Katowice” S.A. (PBPW). Ponadto należy mieć na uwadze, iż postępowanie sądowe jest długotrwałe, a zatem podjęcie racjonalnych decyzji zostałyby znacznie odsunięte w czasie, podczas gdy nie jest to konieczne, a wręcz niewskazane.

W przekonaniu mojego mocodawcy podstawowym problemem, którego rozwiązanie wymaga podjęcia jednoznacznej decyzji na poziomie Ministerstwa, jest kwestia, czy i na jakich zasadach dopuszcza się w dalszym ciągu funkcjonowanie ośrodka „Grodno II”, czy też ma on zostać docelowo zlikwidowany lub przeniesiony w inne miejsce, poza obwód ochronny parku narodowego. Pomimo długotrwałej korespondencji w tej sprawie mój mocodawca nie uzyskał do tej pory jednoznacznie określonego stanowiska władz Parku, sprawa ta jest również od dłuższego czasu analizowana w Ministerstwie Środowiska.

Nie ulega wątpliwości, iż można wskazać co najmniej kilka wariantów rozwiązania problemu ośrodka, zarówno przy założeniu kontynuacji jego działania, jak i odwrotnym.

Przede wszystkim nasuwa się obserwacja, iż „Grodno II” sąsiaduje z ośrodkiem „Grodno I”, będącym w gestii Urzędu Rady Ministrów kompleksem wypoczynkowym o powierzchni ponad siedemdziesięciokrotnie przewyższającej obszar „Grodna II”. Ośrodek „Grodno I” ma uregulowaną sytuację prawną, gdyż mocą rozporządzenia został wyłączony spod zarządu Wolińskiego Parku Narodowego. Fakt ten przekonuje o tym, iż nie istnieją wyraźne przeciwwskazania do funkcjonowania ośrodka wypoczynkowego w otulinie Parku. Niewątpliwie nadanie obszarowi „Grodna II” takiego samego statusu, jak posiada „Grodno I”, usunęłoby wątpliwości co do dopuszczalności działania ośrodka na obszarze Parku. Takie rozwiązanie byłoby uzasadnione tym bardziej, iż pomiędzy obydwoma ośrodkami zachodzi bardzo ścisły związek – są położone na bezpośrednio sąsiadujących obszarach, przy czym „Grodno II” powstało z wydzielonej części „Grodna I” jako swego rodzaju rekompensata za zwrot terenu „Grodna I” przez PBPW na rzecz Urzędu Rady Ministrów.

Nadal aktualne pozostaje rozwiązanie proponowane przez założyciela „GRODNO II” Sp. z o.o., aby Woliński Park Narodowy stał się udziałowcem spółki, co dałoby Parkowi zarówno kontrolę nad działalnością ośrodka, jak i udział w zyskach ośrodka, który można przeznaczyć na cele związane z ochroną przyrody na terenie Parku.

Mając na uwadze postanowienia porozumienia z 1964 r. podpisanego przez Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu, Dyrektora Wolińskiego Parku Narodowego oraz Przedsiębiorstwo Budowlane Przemysłu Węglowego, w którym to akcie zakładano tymczasowe działanie ośrodka i przeniesienie go w przyszłości poza granice Parku, należałoby rozważyć realizację tych założeń, chociaż pierwotnym intencjom stron porozumienia wydają się przeczyć późniejsze decyzje w sprawie rozbudowy ośrodka (za zgodą władz parku oraz na podstawie pozwolenia na budowę w „Grodnie II” w 1964 r. wybudowano budynek socjalny oraz w 1989 r. willę „Neptun”). Niezależnie od tego, przeniesienie ośrodka wymagałoby oczywiście wskazania zarządcy ośrodka zamiennego terenu o porównywalnych walorach użytkowych, krajobrazowych i ekonomicznych, z jednoczesnym rozliczeniem pozostawionych w „Grodnie II” nakładów.

Do rozważenia pozostaje oczywiście również wariant najbardziej radykalny, czyli ostateczna likwidacja ośrodka, czego, jak się wydaje, domaga się dyrekcja Parku, dążąc m.in. do rozwiązania spółki „GRODNO II”. Mój mocodawca ma pełną świadomość, iż jest to jedna z realnych opcji załatwienia sprawy, chociaż z wielu przyczyn nie wydaje się ona korzystna dla żadnej ze stron. Z punktu widzenia spółki „GRODNO II” oznaczałaby utratę podstawowej substancji, na której opiera się działalność spółki. Dla gości ośrodka z kolei oznaczałoby to likwidację obiektu, który od z górą czterdziestu lat służy wypoczynkowi znacznej liczby osób, w tym także dzieci w ramach „zielonych szkół”, i w tym okresie zyskał sobie ugruntowaną renomę. Po stronie Wolińskiego Parku Narodowego likwidacja ośrodka pociągnęłaby przede wszystkim znaczne konsekwencje finansowe, albowiem zakończenie

jego działalności wiązałoby się z wydaniem terenu ośrodka wraz z wszystkimi poczynionymi tam przez wiele lat nakładami inwestycyjnymi. Koszty tych nakładów ponoszone były przez dzierżawcę terenu, co oznacza, iż po opuszczeniu przedmiotu dzierżawy wartość nakładów podlegałyby zwrotowi przez Woliński Park Narodowy. Likwidacja ośrodka oznacza ponadto utratę kilkudziesięciu miejsc pracy, co na terenie dotkniętym wysokim bezrobociem nie jest bez znaczenia.

W świetle zarysowanych powyżej problemów zwracam się w imieniu mojego mandanta z prośbą o podjęcie przez Pana Ministra ostatecznej decyzji, co jak sądzę pozwoli osiągnąć porozumienie wszystkich zainteresowanych stron, zgodnie z literą prawa, słusznymi i racjonalnymi interesami władz Parku i zarządcy ośrodka oraz z poszanowaniem wymogów ochrony środowiska.

Z wyrazami szacunku,

Rafał Wypiólik

radca prawny
Kt - 1911